

Parlamak mı, Aydınlatmak mı?

İnsanın içindeki ışık, varoluşun en kıymetli mirasıdır. Bu ışık, saf haliyle sevgi, merhamet ve hakikate yöneliştir. Parlayan ve aydınlatan bu ışık, insanın ruh dünyasında zaten mevcuttur. İnsanın yapması gereken, o ışığı kapatmamak ve örtmemektir. Çünkü adalet ve merhamet duygusundan yoksun her türlü bencillik ve haksızlık bu içsel ışığı örter; parlamasına ve aydınlatmasına engel olur. Böylece kalp üzerinde bir perde oluşur.

Parlamak, varlığın özünden gelen doğal bir akıştır. Tıpkı sabah güneşinin sessizce doğması gibi... Güneş ne kendini ispat etmeye çalışır ne de varlığını abartır. O sadece parladıkça, yaşam uyanır. Parlamak, kendi kaynağından beslenmek ve içsel bütünlüğünü dışa yansıtmaktır.

Aydınlatmak ise, parlayan bu ışığın başkalarının yolunu bulmasına vesile olmasıdır. İnsan, kendi öz ışığını tanıyıp sahici bir şekilde yaşadığında, çevresini de aydınlatmaya başlar. O ışık yol gösterir, umut olur, karanlığa düşmüş gönüllere teselli verir.

Fakat gösteriş, ne gerçek bir parlıttır ne de aydınlatmadır. Gösteriş, içsel boşluğu sahte ışıkla gizlemeye çalışan kibrin maskesidir. Böyle bir ışık sadece göz kamaştırır ama yol göstermez; sadece dikkat çeker ama kalplere dokunmaz. Süryani bilgeliğinde bu tür ışığa **“aldatıcı parlıtı”** denir. Çünkü bu parlıtı hakikatin değil, benliğin hizmetindedir.

Gerçek ışık ise tevazudan doğar. O ışık saklanmaz ama sergilenmez de; sadece akar. Başkalarının gözünde büyümek için değil, onların yüreğinde umut yeşertmek için var olur. Çünkü hakiki ışığın ölçüsü, kendini gösterme arzusuyla değil, başkasının yolunu kolaylaştırmasıyla anlaşılır.

Aziz Mor Efrem'in (306-373) sözleri burada bize yol gösterir: **"Güneş yalnızca kendisi için değil, başkaları için de parlar; insanın yüreğindeki ışık da böyledir. Eğer sadece kendini ısıtırsa eksik kalır, ama başkalarını da aydınlatırsa tamamlanır."**

Bu nedenle parlamak yetmez; parlayan ışığın gösterişe değil, aydınlatmaya dönüşmesi gerekir. Ve insanın asli sorumluluğu, içindeki bu ışığın önüne perde çekmemektir. Çünkü hakikat, insanın kendi içsel ışığını tanıyıp onunla hem kendini hem de başkalarını yaşama bağlamasındadır.

Sonuç olarak: Gösteriş göz kamaştırır ama yol kaybettirir. Bencillik ve haksızlık ışığı örter, kalbi perdeye boğar. Tevazu ile parlayan ışık ise hem varlığını anlamlandırır, hem de başkasının yolunu aydınlatır.

Yusuf Beğtaş

www.karyohliso.com